

POSTANOWIENIE

18 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela

na posiedzeniu niejawnym 18 stycznia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko Uniwersytetowi [...] w K.
o nakazanie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej J. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 27 czerwca 2022 r., I ACa 1232/21,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2. oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Katowicach na rzecz adwokat D. F. łącznie kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił powództwo J. K. przeciwko Uniwersytetowi [...] w K. o nakazanie i zapłatę.

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z 9 grudnia 2020 r. uchylił wyrok Sądu Okręgowego i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Na skutek zażalenia pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 9 grudnia 2020 r. Sąd Najwyższy postanowieniem z 17 czerwca 2021 r. uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym sprawę.

Wyrokiem z 27 czerwca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację powódki.

W skardze kasacyjnej powódka, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że połączenie na podstawie art. 219 k.p.c. kilku spraw do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia - co miało miejsce w sprawach, w których zapadł wyrok Sądu Apelacyjnego - jest zabiegiem jedynie technicznym i nie prowadzi do powstania jednej nowej sprawy. Wszystkie połączone sprawy zachowują swoją odrębność i są nadal samodzielnymi sprawami, zatem o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje nie łączna wartość przedmiotu sporu czy zaskarżenia ustalona jako suma wartości poszczególnych połączonych spraw, lecz wartość przedmiotu zaskarżenia w każdej nich z osobna (zob. orzeczenia SN: postanowienie z 29 stycznia 2014 r., II UZ 69/13, postanowienie z 12 września 2013 r., II CSK 105/13, postanowienie z 28 lutego 2013 r., IV CSK 719/12, postanowienie z 2 lipca 2009 r., III PZ 5/09, wyrok z 19 grudnia 2008 r., II CSK 267/08, postanowienie z 15 lutego 2008 r., I CZ 148/07, wyrok z 6 października 2006 r., V CSK 206/06).

Oznacza to, że w przypadku, gdy przedmiotem zaskarżenia skargą kasacyjną jest rozstrzygnięcie sądu drugiej instancji dotyczące obu połączonych spraw, należy wskazać w skardze dwie, a nie jedną wartości przedmiotu zaskarżenia, oddzielnie w stosunku do każdej ze spraw połączonych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Z zakresu zaskarżenia określonego w skardze kasacyjnej wynika, że powódka skarży wyrok jedynie w części, to jest w zakresie „oddalającym jej apelację co do kwoty łącznie 98 000 zł”. W odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków skarżąca wskazała, że wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawach połączonych do wspólnego rozpoznania wynosi po 49 000 zł.

Wartość przedmiotu zaskarżenia w każdej z połączonych do wspólnego rozpoznania spraw jest więc niższa od wskazanych w art. 398² § 1 k.p.c. 50 000 zł, warunkujących dopuszczalność skargi kasacyjnej.

Z tych względów na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

O kosztach pełnomocnika z urzędu orzeczono na podstawie § 8 pkt 5 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 3 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 18 ze zm.), z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 r. (SK 66/19, Dz.U. z 2020 r., poz. 769), a więc przy zastosowaniu § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku pozwanego o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego. Ustanowiony przez pozwanego pełnomocnik wniósł bowiem odpowiedź na skargę po upływie ustawowego terminu od doręczenia odpisu skargi kasacyjnej. Odpowiedź na skargę kasacyjną może być wniesiona w terminie dwutygodniowym od doręczenia odpisu skargi (art. 398⁷ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.). W orzecznictwie wyjaśniono, że takiej odpowiedzi nie stanowi tak nazwane pismo procesowe, wniesione po upływie ustawowego terminu

do dokonania tej czynności (zob. wyroki SN: z 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00; z 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00 i z 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01). W konsekwencji pismo procesowe pozwanego nie wywołuje skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

[ał]

[S.J.]

